

Arrest

nr. 52 256 van 30 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 augustus 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. VAN KELST verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 mei 2010 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijf van meer dan drie maanden, op grond, in functie van zijn echtgenote. Aan verzoeker wordt een bijlage 15*bis* overhandigd.

Op 10 augustus 2010 geeft de procureur des Konings van het parket te Antwerpen een negatief advies inzake de erkenning van het huwelijk voltrokken op 23 juni 2009 te Albanië.

Op 24 augustus 2008 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 7 september 2010. Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 26 §4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (2), wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan H.E. (...), van Albanese nationaliteit, verblijvende te (...).

REDEN VAN DE BESLISSING:

Artikel 11 §1, 1° van de wet van 15.12.1980: de vreemdeling voldoet niet of niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10.

In een schrijven d.d. 10.08.2010 gaf de procureur des Konings te Antwerpen een negatief advies aan de burgerlijke stand van Morsel omtrent het huwelijk van betrokkene; wij citeren:

"Ik meen dat er in casu redenen zijn om dit huwelijk te weigeren en niet over te schrijven in de registers te Morsel.

A. Schijnhuwelijk

- *De man is reeds sedert het jaar 2000 gekend in België. Op 22.02.2000 diende hij een asielaanvraag in onder de identiteit P.A. ° 23.06.1977. Hij legde een Albanees paspoort voor met deze identiteit. Op 23.07.2001 werd hem een beslissing van weigering van verblijf overgemaakt.*
- *Op 6.12.2000 diende hij een regularisatieverzoek in op basis van art. 9,3° van de vreemdelingenwet. Dit verzoek was zonder voorwerp. Op 11.04.2001 werd hij ambtelijk afgevoerd.*
- *Op 23.11.2001 werd betrokkene tijdens een politiecontrole aangetroffen, hij maakte gebruik van de identiteit H.F. "26.02.1978.*
- *Op 1.04.2003 werd hij tijdens een politieactie onder de identiteit P.A. aangetroffen. Hij werd vervolgens gerepatrieerd.*
- *Op 30.10.2003 diende hij een tweede regularisatieaanvraag in. Deze werd op 17.02.2004 niet in overweging genomen.*
- *Op 6.03.2008 werd een klacht tegen betrokkene ingediend. Zijn ware identiteit bleek H. E. te zijn. Hij werd in het bezit gesteld van een bevel het grondgebied te verlaten.*
- *Op 11.03.2009 werd hij opnieuw aangetroffen. Hij werd onmiddellijk opgesloten omdat hij nog een gevangenisstraf diende uit te zitten. Op 4.05.2009 werd hij opnieuw gerepatrieerd.*
- *Op 23.06.2009 is hij te Albanië in het huwelijk getreden. Dhr. H. heeft geen visum gezinshereniging gevraagd, wat de correcte procedure zou zijn om naar België te kunnen komen. Hij heeft misbruik gemaakt van een visum C afgeleverd door Denemarken om naar België te komen. Dit visum werd aangevraagd met als bestemming Zweden via Duitsland met een zakelijk reismotief.*
- *De man heeft reeds veel aliases gebruikt tijdens zijn langdurig verblijf in België. Dit gebruik van aliases ondermijnt de geloofwaardigheid van de persoon. Hij is ook gekend onder verschillende 'roepnamen' zoals M. en B..*
- *Onder de naam M. is hij onder meer gekend door de ex-echtgenoot van mevr. H.. Aan deze ex-echtgenoot werd hij voorgesteld als de broer van mevr. H.. Het is duidelijk dat dit een leugen was.*
- *De vrouw heeft zelf verblijfsrecht verworven door een huwelijk met een Belg, maar heeft er slechts enkele maanden mee samengewoond.*
- *H. E. en E. zouden in het verleden gehuwd geweest zijn en vervolgens gescheiden. Mevr. H. heeft echter op 10.09.2007 verklaard dat ze in augustus 2002 te Albanië gehuwd was met een zekere H. I. geboren op 24.05.1976.*
- *Mevrouw is een raamprostituë. Dit werd meerdere malen vastgesteld door de politiediensten, en dit heeft mevrouw zelf ook verklaard. Dhr. H. is ook reeds langer gekend als persoon welke in haar entourage aangetroffen kan worden, doch niet als partner, maar als "begeleider". Mevrouw heeft in het verleden zelfs een uitvoerige klacht ingediend tegen dhr. H..*
- *Thans, op een moment dat dhr. H. gerepatrieerd wordt en geen kans meer maakt op de verwerving van verblijf in België, treden betrokkenen in het huwelijk, komt dhr. H. op basis van een Deens visum het land binnen. Het is overduidelijk dat het huwelijk een zoveelste poging is van dhr. H. om verblijfsrecht te verwerven.*
- *Mijn ambt hecht geen enkel geloof aan de zogenaamde relatie van betrokkenen.*

B. Verblijfsvoordeel

- De man had geen legaal verblijf in België en kan dit enkel verkrijgen via het huwelijk.

De rechtsgeldigheid van dit huwelijk wordt dan ook betwist op basis van artikel 27 W.P.R. in combinatie met art. 21 W.I.P.R. (openbare orde vereiste), art. 18 W.I.P.R. (wetsontduiking).

U gelieve dit huwelijk niet te aanvaarden en de dienst Vreemdelingenzaken als partijen in kennis te stellen van mijn negatief advies door middel van een kopie van deze brief. " (einde citaat)

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Het aantal dagen (30) op het C-visum is immers overschreden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker citeert uit de bestreden beslissing waarna hij het volgende uiteenzet:

"Dat door de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing voor het overige wordt vermeld dat verzoeker niet voldoet aan één van de voorwaarden van art. 10 waarbij zuiver verder wordt verwezen naar het schrijven van de Procureur des Konings; Dat de bestreden beslissing dient te steunen op feitelijke gegevens die volledig en juist zijn: Terwijl het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat de overheid die over beoordelingsbevoegdheid beschikt om een besluit te nemen, er in de eerste plaats voor moet zorgen dat haar alle mogelijke gegevens worden bezorgd opdat zij geïnformeerd zou zijn (W. Lambrechts, Het zorgvuldigheidsbeginsel", in 1. Opdebeek (Ed.), Algemene beginsel van behoorlijk bestuur, Kluwer. Deurne. 1993, 34); Dat volgens de vaststaande rechtspraak van de Raad van State verder vaststaat dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige manier voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (zie o.m. R.v.St. nr. 154.954. 14 februari 2006); Dat de overheid verplicht is tot zorgvuldige feitenvinding gezien zij slechts op basis van juiste en volledige feitelijke gegevens tot een juridisch correcte beslissing kan komen;

Aangezien evenwel de bestreden beslissing niet voldoet aan de vereisten van het zorgvuldigheidsbeginsel nu blijkt dat de feitelijke gegevens waarop verwerende partij zich steunt, niet correct zijn, minstens niet volledig, waardoor slecht tot de bestreden beslissing kan komen mits schending van het zorgvuldigheidsbeginsel; Dat mijn verzoeker en zijn echtgenote elkaar reeds geruime tijd kennen en zij ook reeds meerdere jaren een relatie hebben; Dat de Procureur des Konings de relatie tussen verzoeker en zijn echtgenote kadert in de beweerde professionele activiteiten van zijn echtgenote doch één en ander niet uitsluit dat er in casu sprake is van een reële relatie; Dat verzoeker en zijn echtgenote gekend zijn bij de administratieve overheid als zijnde reeds gedurende meerdere jaren samenwonend; Dat mijn verzoeker niet wenst te ontkennen dat deze relatie met periodes turbulent is geweest doch dit betekent niet dat hun relatie hierdoor minder reëel zou zijn; Dat ook het minder alledaags karakter van de relatie niet impliceert als zou geen sprake kunnen zijn van een reële en werkelijke relatie; Aangezien mijn verzoeker, alvorens de bestreden beslissing aan hem werd betekend, geen mogelijkheid werd verleend tot het aanbrengen van bewijsmateriaal die het tegendeel aantonen van hetgeen waar het ambt van de Procureur des Konings zich op baseert; Dat de overheid zich heeft beperkt tot het overnemen van de overwegingen van de Procureur des Konings die enkel gericht zijn op de niet erkenning van het huwelijk;

Dat niet voor betwisting vatbaar is dat de opmerkingen en het advies van de Procureur des Konings een andere finaliteit hebben en op zich geen uitstaan hebben met de realiteit van de relatie van mijn verzoeker met zijn echtgenote; Dat, zo niet op grond van het huwelijk, verzoeker en mevrouw E.H. (...) een reële relatie hebben en verzoeker op grond van deze relatie kan worden gemachtigd tot verder verblijf, als partner indien het huwelijk niet zou worden erkend; Dat de niet erkenning van het huwelijk niet impliceert als zou er geen sprake kunnen zijn van een reële relatie; Dat de administratieve overheid zich tot rekenschap dient te geven van het rechtsfeit dat een buitenlandse huwelijksakte voorligt die een ernstige indicatie is voor de realiteit van de relatie van mijn verzoeker en zijn echtgenote;

Aangezien mijn verzoeker ten overvloede doet gelden dat hij en zijn echtgenote door hun omgeving als koppel worden beschouwd en zij zich als dusdanig manifesteren; Dat diverse getuigenverklaringen worden bijgebracht bij onderhavig verzoekschrift waarbij getuigen bereid zijn gevonden kopie van hun identiteitskaart te voegen; Dat de getuigenverklaringen objectief zijn en de getuigen identificeerbaar zodat ten minste een begin van bewijs voorligt betreffende de realiteit van de relatie tussen mijn

verzoeker en zijn echtgenote; Dat mijn verzoeker niet enkel aannemelijk maakt dat hij een reële relatie heeft met zijn echtgenote, bezegeld met een huwelijk, doch hiervan ook het bewijs voorlegt; Dat in casu niet ernstig kon worden voorgehouden, door overname van de besluiten van de Procureur des Konings bij de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen, dat in casu geen sprake zou zijn van een huwelijk op grond waarvan mijn cliënt tot verblijf in het Rijk zou toegelaten worden, minstens van een duurzame relatie; Dat toch niet ernstig kan betwist worden dat in casu sprake is van een duurzame relatie, dit op basis van het voorliggende bewijsmateriaal; Dat vaststaat dat de bestreden beslissing tot stand is gekomen mits onzorgvuldige feitenvinding door de verwerende partij, de beslissing gesteund zijnde op feitelijke gegevens die onjuist zijn, minstens onvolledig;"

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsverplichting. Verzoeker adstrueert zijn middel als volgt:

"Doordat de bestreden beslissing de motivering van de Procureur des Konings bij de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen overneemt;

Aangezien verzoeker in casu verwijst naar de uiteenzetting onder het eerste middel en deze overwegingen hier herneemt;

Terwijl de materiële motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en beginsel van behoorlijk bestuur, vereist dat de betreden beslissingen op rechtens of feitelijk aanvaardbare motieven berusten (zie o.m. R.v.St. nr. 159.098. 16 februari 2006);

Dat de materiële motiveringsplicht inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de handeling in aanmerking kunnen worden genomen (D. Mareen, "Hoe verhoudt de materiële motivering zich tot de formele motivering?". T.B.P. 1997, 723); Dat de motivering van de bestreden beslissing onjuist is daar waar wordt verwezen naar de gekendheid van mijn verzoeker met zijn echtgenote in het kader van de door deze laatste uitgeoefende professionele activiteiten; Dat zoals hierboven reeds uiteengezet. deze bewering niet uitsluit dat er sprake is van een reële en duurzame relatie;

Dat de materiële motiveringsverplichting behelst dat de in de bestreden beslissing vermelde motivering juist, pertinent en draagkrachtig is; Dat alleszins blijkt dat de in de bestreden beslissing vermelde motivering niet juist is, alleszins niet pertinent; Dat verzoeker daarbij tevens de vraag stelt in hoeverre aan de motiveringsverplichting is voldaan daar waar de Dienst Vreemdelingenzaken zich vergenoegt met de overname van de motivering van de Procureur des Konings bij de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen aangaande de weigering tot erkenning van buitenlandse huwelijksakte; Dat bezwaarlijk kan gesteld worden dat deze motivering ten aanzien van de beslissing tot weigering van verblijf pertinent is gezien de volkomen andere finaliteit in het verblijfsaspect; Dat sommige elementen als aanduiding zouden kunnen gelden voor de uiteindelijk genomen beslissing doch men niet mag volstaan met de woordelijke overname van het advies van het Parket van de Procureur des Konings; Dat verzoeker zich hierbij tevens de vraag stelt in hoeverre aan de motiveringverplichting is voldaan daar waar geen eigen motivering van de tegenpartij voorligt doch zuiver de motivering van de Procureur des Konings in een dossier dat op zich los staat van het verblijfsrechtelijk aspect;

Dat de erkenning van het huwelijk en de mogelijk daaruit voortvloeiende gevolgen ten aanzien van het verblijfstatuut dossiers zijn die op zich geen uitstaans hebben met elkaar;

Dat men thans in een administratiefrechtelijk kader een overname doet van een motivering opgesteld in het kader van de toets aan de openbare orde in het kader van het personeel statuut en de akten van de burgerlijke stand;

Dat, hoewel het huwelijk gevolgen kan hebben voor het verblijfsrechtelijk statuut, betekent dit nog niet dat de motivering ten aanzien van de erkenning van een huwelijksakte zonder meer kan doorwerken ten aanzien van het verblijfsrechtelijk statuut; Dat het niet is omdat verzoeker geen erkenning van huwelijksakte zou kunnen bekomen dat hij niet op andere wijze zou gerechtigd kunnen zijn tot verblijf in het Rijk, dit niet in het minst op grond van zijn duurzame relatie met mevrouw H. (...);

Dat het advies van de Procureur des Konings dient te worden aangewend bij de eigen finaliteit, zijnde de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte en niet zonder meer kan doorwerken ten aanzien van het verblijfsrechtelijk aspect, toch niet zonder een bijkomende motivering vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken; Dat dan ook de materiële motiveringsverplichting wordt geschonden door het gebrek aan aanvullende motivering dienaangaande.

2.2. Gelet op de nauwe samenhang van beide middelen worden deze samen behandeld.

Het wordt niet betwist dat verzoeker een aanvraag deed voor een verblijf van meer dan drie maanden op grond van zijn huwelijk. De aanvraag is met toepassing van artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet) dat luidt als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of gemachtigd is om er zich te vestigen :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;”

Verzoeker diende dus vooreerst zijn huwelijk aan te tonen met mevrouw A.H.. Verzoeker legde ten bewijze hiervan zijn huwelijksakte voor die werd opgesteld in Albanië. Het betreft aldus een buitenlandse akte.

Artikel 27, § 1, eerste lid van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek Internationaal Privaatrecht (WIPR) bepaalt wat volgt:

“Een buitenlands authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

De artikelen 18 en 21 van het WIPR stipuleren ter zake:

Art.18: *“Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.”*

Art.21: *“De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen. Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.”*

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid die, bij de uitoefening van zijn bevoegdheden, van oordeel is dat ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder ingevolge de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – onregelmatigheden optreden naar aanleiding van een vreemde akte, de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (cf. M. TRAEST, *commentaar bij artikel 27 in Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, J. ERAUW e.a. (eds.), Antwerpen, Intersentia en Brussel, Bruylant, 2004, (152) 153-154).

Te dezen is de verwerende partij, namelijk de Dienst Vreemdelingenzaken, de overheid die bevoegd is voor het toekennen van een verblijfsrecht op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet met name op grond van het huwelijk gesloten tussen verzoeker en zijn echtgenote. Zij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR, te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Het genoemde artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR vertrouwt deze bevoegdheid tot *de-plano*-erkenning aan “alle overheden” toe. Zo heeft de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand een advies opgevraagd bij de procureur des Konings van het parket van Antwerpen, die negatief adviseerde aangaande de erkenning van de buitenlandse akte. De ambtenaar van de burgerlijke stand heeft vervolgens geweigerd het huwelijk te erkennen en in te schrijven in de registers. Deze weigering tot erkenning door de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand staat een *deplano*-erkenning door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in de weg. De Dienst Vreemdelingenzaken moet hierbij op

zorgvuldige wijze te werk gaan en rekening houden met alle aan hem gekende feiten, zo ook met het advies van de procureur des Konings.

De bestreden beslissing stelt dat de vreemdeling niet of niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, en wijst uitdrukkelijk op artikel 11, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet dat aan verweerder de mogelijkheid geeft verzoekers verblijfsrecht om die redenen te weigeren. De motieven van de bestreden beslissing verwijzen duidelijk naar het advies van de procureur des Konings te Antwerpen omtrent het huwelijk van verzoeker. Het advies dat integraal geciteerd wordt concludeert dat de rechtsgeldigheid van het huwelijk wordt betwist op basis van artikel 27 van het WIPR in combinatie met artikel 21 van het WIPR en artikel 18 van het WIPR. Hieruit blijkt dat verweerder verzoekers huwelijk niet erkend. Gelet op de niet erkenning van het huwelijk door verweerder, kon verweerder op rechtsgeldige wijze concluderen dat verzoeker geen recht heeft op een verblijfsrecht op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, nu hij niet heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarden. Het hebben van een rechtsgeldig huwelijk met een vreemdeling is voor een wettig verblijf van onbepaalde duur onontbeerlijk.

Verzoeker meent dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is, nu verweerder zich steunt op feitelijke gegevens die niet correct zijn, minstens onvolledig. Hij wijst erop dat hij zijn echtgenote reeds geruime tijd kent, dat zij ook al verschillende jaren een relatie hebben. Verzoeker meent dat de professionele relatie waar de procureur naar verwijst in zijn advies niet uitsluit dat *in casu* sprake is van een reële relatie. Hij wijst erop dat de administratie op de hoogte is dat hij al meerdere jaren samenwoont met zijn echtgenote. Ook het feit dat de relatie met periodes turbulent is, sluit niet uit dat er geen relatie zou zijn. Verzoeker wijst ook op verschillende getuigenverklaringen die hij bijbrengt waaruit blijkt dat het wel degelijk een echte relatie betreft.

In zoverre het de bedoeling van verzoeker lijkt te zijn dat aan de Raad wordt gevraagd om de weigering tot erkenning van het buitenlands huwelijk te laten onderzoeken, dient te worden gewezen op artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet dat de rechtsmacht van de Raad bepaalt. Overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdelende regels tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds, en de Raad als administratief rechtscollege anderzijds, is de rechtsmacht van de Raad uitgesloten indien de wetgever een beroep heeft open gesteld bij de gewone hoven en rechtbanken tegen een beslissing van de administratieve overheid. De Dienst Vreemdelingenzaken is zoals hoger uiteengezet bevoegd om de geldigheid van een buitenlandse huwelijksakte niet te erkennen. Luidens artikel 27, § 1, derde lid van het WIPR kan *“ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, (...) beroep worden ingesteld bij de Rechtbank van Eerste Aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure in artikel 23.”* De wetgever heeft aldus in een rechtstreeks beroep bij de hoven en rechtbanken voorzien. Dit impliceert dat de Raad niet de rechtsmacht heeft om, wege het incidenteel, te onderzoeken of de weigering vanwege verweerder tot het erkennen van de geldigheid van de huwelijksakte wettig is. De Raad is daarentegen wel bevoegd om na te gaan of verweerder hierbij zorgvuldig en op redelijke wijze te werk is gegaan.

Waar verzoeker meent dat de opmerkingen en het advies van de procureur des Konings een andere finaliteit hebben en op zich geen uitstaans hebben met de realiteit van de relatie van verzoeker met zijn echtgenote en er op wijst dat indien verzoeker geen verblijf kan worden toegekend op grond van zijn huwelijk dit daarnaast wel kan op grond van de relatie die hij heeft met mevrouw E.H., stelt de Raad vast dat het hebben van een duurzame relatie op zich niet volstaat om op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet een recht op verblijf te verwerven. Artikel 10, 5° van de Vreemdelingenwet vereist een wettelijk geregistreerd partnerschap en een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie van minstens een jaar. Artikel 10, 4° van de Vreemdelingenwet heeft het over de buitenlandse echtgenoot, wat een huwelijk impliceert of een geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België. Verzoeker bevindt zich niet in deze laatste situatie nu hij een huwelijksakte voorlegde, hij heeft evenmin een wettelijk geregistreerd partnerschap afgesloten in de zin van artikel 10, 5° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd dat verweerder naast de niet erkenning van het huwelijk, had moeten onderzoeken of verzoeker louter op grond van zijn relatie een recht op verblijf had.

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij meent dat hem geen mogelijkheid werd verleend tot het aanbrengen van bewijsmateriaal dat het tegendeel aantoonde van hetgeen waar het ambt van de procureur des Konings zich op baseert. Het is verzoeker die een aanvraag voor een verblijfsrecht indient op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, het is dan ook aan verzoeker om op eigen initiatief alle nodige bewijzen naar voor te brengen. Verweerder baseerde zich voor zijn beoordeling op alle aan

hem gekende feiten, waaronder het advies van de procureur. Indien verzoeker het niet eens is met de motieven waarom zijn huwelijk niet wordt erkend, *in casu* de motieven die door de procureur in zijn advies werden opgegeven nu verweerder de motieven integraal overneemt, kan hij hiertegen een beroep indienen bij de rechtbank van eerste aanleg, waar hij voldoende de mogelijkheid krijgt om zijn verweer voeren.

Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is, nu louter het advies van het parket integraal wordt overgenomen en dit een volkomen andere finaliteit heeft dan het verblijfsaspect dat verweerder diende te beoordelen, stelt de Raad vast dat verzoeker niet kan worden gevolgd. Het advies van de procureur wordt enkel overgenomen aangaande de vraag met betrekking tot de erkenning van het huwelijk. Deze vraag is telkens dezelfde of deze nu gesteld wordt in het kader van een registratie in de registers, of in het kader van een verblijfsaanvraag, nu de beoordeling van de al dan niet erkenning van het huwelijk volgens de regels van het Wetboek internationaal Privaatrecht verloopt. Het betreft een voorafgaandelijke vraag, waarvoor de rechtbank van eerste aanleg de beroepsinstantie is. Dit werd hoger reeds uitvoerig uiteengezet. Verweerder diende vervolgens verder te motiveren over het verblijfsrechtelijk aspect, wat hij *in casu* ook heeft gedaan. Gelet op de niet erkenning van het huwelijk concludeerde verweerder dat verzoeker dienvolgens niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing wijst ook op artikel 11, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel stelt uitdrukkelijk dat :

“De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, in één van de volgende gevallen niet het recht heeft het Rijk binnen te komen of in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet of niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10;”

Gelet op het feit dat verzoekers huwelijk niet wordt erkend, kon verweerder aldus terecht verzoekers verblijfsrecht weigeren gezien verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, met name het hebben van een in België erkend huwelijk.

Een schending van de motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en tien door:
mevr. N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN